

Sygn. akt II CZ 50/07

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepla (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Tadeusz Żyznowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Miasta P. - Zarządu Komunalnych

Zasobów Lokalowych

przeciwko "H." Spółce Jawnej w P.,

B. B. i S. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 czerwca 2007 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 kwietnia 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny - zaskarżonym postanowieniem - odrzucił skargę kasacyjną pozwanej Spółki H. motywując, iż skarga ta nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., bowiem skarżący nie przytoczyli motywacji, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W złożonym zażaleniu strona pozwana wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i dowodziła, że w treści skargi kasacyjnej wykazała istnienie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do powołanego w zażaleniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga kasacyjna spełnia wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jeżeli zawiera argumentację pozwalającą na przyjęcie, że jest ona oczywiście uzasadniona. Skoro ustawodawca posłużył się wymaganiem oczywistości co do zasadności skargi kasacyjnej, to uzasadnione jest odwołanie się do przepisów w których cecha oczywistości jest rozstrzygająca, np. art. 395 § 2, 505¹⁰ § 3 k.p.c. i art. 109 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Omawiana okoliczność traktowana jest jako niewątpliwa, pewna, z góry widoczna dla każdego prawnika bez potrzeby pogłębionej analizy.

Oceniając z pozycji oczywistości treść odrzuconej skargi kasacyjnej należy wskazać, że wbrew twierdzeniom skarżącej Spółki w skardze tej nie zostały przytoczone i wykazane okoliczności pozwalające na uznanie skargi za oczywiście uzasadnioną. Nakaz wynikający z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. dowodzi konieczność rozróżnienia wymagania w postaci przytoczenia i uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) od spełnienia przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przez wykazanie, iż wadliwość wynikająca z wykładni przepisów prawa lub ich zastosowania ma cechy oczywistości. Oparcie skargi kasacyjnej na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga określenia postaci naruszenia prawa materialnego, a swoistość podstawy przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2

k.p.c. wyraża się w tym, że poza naruszeniem prawa procesowego skarżący wykazuje wpływ tego uchybienia na wynik sprawy. Nawet zatem prawidłowe sprecyzowanie i wypełnienie podstaw skargi kasacyjnej, czego nie ocenia Sąd Najwyższy w tej fazie postępowania, nie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Nie wystarczą zatem przytoczone przez skarżącego wadliwości, popełnione - jego zdaniem - w toku postępowania przed Sądem drugiej instancji oraz ferowania zaskarżonego orzeczenia. W świetle powołanych przepisów niezbędnym jest zamieszczenie elementu spełniającego wymagania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. Skoro uzasadnienie wniosku skargi kasacyjnej, o którym mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie zawiera żadnego z tych elementów a powtarzanie słów ustawy, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie może być potraktowane jako wykazujące cechę oczywistości, o którym stanowi powołany w skardze kasacyjnej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wniesienie skargi kasacyjnej nawet niedopuszczalnej, powoduje wszczęcie postępowania kasacyjnego w toku którego Sąd drugiej instancji dokonuje czynności przewidzianych w art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. W wykonaniu tego obowiązku Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga kasacyjna nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Sąd Apelacyjny nie oceniał merytorycznej argumentacji zawartej w skardze kasacyjnej, lecz zasadnie stwierdził istnienie nieusuwalnego braku tej skargi, tj. braku uzasadnienia powołanego wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3). Nie doszło zatem do naruszenia zasady autoprekluzji i związania Sądu orzekającego jego orzeczeniem. Odmienne zapatrywanie prowadziłoby do pozbawienia sądu drugiej instancji możliwości wypełnienia obowiązków przewidzianych w art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. tylko w następstwie wysunięcia przez stronę skarżącą zarzutu w postaci powtórzenia słów ustawy z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dlatego zażalenie jako bezzasadne podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).